

ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΩΝ ΕΡΕΥΝΩΝ
[www.philosophical-research.org]

ΣΕΜΙΝΑΡΙΑ
ΙΣΤΟΡΙΚΟΦΙΛΟΣΟΦΙΚΟΥ ΛΟΓΟΥ
ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Α. ΠΙΕΡΡΗΣ

ΚΥΚΛΟΣ ΚΣΤ'
ΠΕΡΙΟΔΟΣ 2012 - 2013

*Το Ελληνικό Κάλλος και η Ευρωπαϊκή Αθλιότητα
της 'Υπαρξης.*

Έρευνες στην Φιλοσοφική Θεμελίωση των Πολιτισμών

2^ο Σεμινάριο

I

Ο Μύθος της Ευρώπης

Τα Σύμβολα πρώτα αποκαλύπτουν την κρύφια ρίζα των πραγμάτων. Ιδού φως φανερό ο Ελληνικός μύθος της Ευρώπης.

Στην Φοινίκη ανευρίσκεται, κόρη ή αδελφή του Φοίνικος (= ο Πορφυροκόκκινος, ο Ήλιος της Δύσεως). Όταν είναι αδελφή του Φοίνικος είναι κόρη του Αγήνορος (= Ηγέτη Λαών). Μητέρα της η Τηλεφάεσσα (= η Μακράν Λάμπουσα) ή η Αργιόπη (= η Ασημοπρόσωπη). Συνδέεται με τον Δύοντα Ήλιο και την Σελήνη. Το όνομα της σημαίνει την Ευρυπρόσωπη (ή Μεγαλοστρογγυλομάτα), δηλαδή πάλι την Σελήνη, ιδίως την Πανσέληνο.

Την βλέπει ο Ζευς να μαζεύει άνθη κοντά στη ακτή και την ερωτεύεται. (Το ανάλογο του Χθόνιου Δία = Άδη και της Περσεφόνης). Ο θεός της παρουσιάζεται ως υπερκαλλής ταύρος, με ευδιαστή αναπνοή κρόκου. Η κόρη θέλγεται και υποκύπτει. Ο ταύρος την μεταφέρει στα ρωμαλέα του πλευρα πάνω από την θάλασσα, στην Κρήτη. Εκεί συνευρίσκονται επίσημα κατά μια παράδοση στο Δίκταιο άντρο.

Μαγικά δώρα της χαρίζονται από το θείο Ζώο: μηχανικά όντα, ένας ορειχάλκινος σκύλος φρουρός και ένας επίσης ορειχάλκινος γίγαντας, ο Τάλως, που περιέτρεχε τρις την ημέρα την Κρήτη απωθώντας κάθε εχθρική επιβουλή. Ήταν εξ ολοκλήρου μεταλλικός, εκτός από μία φλέβα που διείκε από τον αυχένα μέχρι τα σφυρά, όπου εκλεινε με ένα χάλκινο ήλο.

Η Ευρώπη εγέννησε από την ερωτική περίπτυξη του Θεού Ταύρου τον Μίνω και τον Ραδάμανθυ, τον πρώτο σοφό βασιλέα-νομοθέτη της πρώτης θαλασσοκρατίας στην ιστορία, τον δεύτερο άρχοντα-κριτή στις Νήσους των Μακαρίων. Γυναίκα του Μίνωα ήταν η Πασιφάη (= η Παντολάμπουσα), πάλι η Σελήνη, η Πανσέληνος, κόρη του Ήλιου (ονομαστί εδώ) και της Περσείδος (Περσίς ή Περσεΐς ή Περσώ ή Πέρση, ένα όνομα σε πολλές εκφάνσεις που σημαίνει την Ολέτεια, όπως στο Περσεφόνη – πέρθω, έπερσον – και συνδέεται με τις χθόνιες όψεις της Σελήνης, και ειδικότερα με την Εκάτη, την Εκ-του-μακρόθεν-δρώσα. Ήταν και ένα εκ των θείων επιθέτων της Αφροδίτης επίσης, στην δυναμική ταυτότητά της προς την Βασίλισσα του Αδη).

Η Πασιφάη συνέλαβε ακατάσχετη επιθυμία να συννευρεθεί με ένα άλλο (ή τον ίδιο σε παραλαγή) ταύρο ανυπέρβλητης ομορφιάς, δώρο και σημάδι του Ποσειδώνα στον Μίνωα. Για να ικανοποιήσει την μανιακή όρεξή της προσέφυγε στον μέγα τεχνίτη, τον Δαίδαλο, ο οποίος εμηχανούργησε μία τεχνητή αγελάδα απατηλής ταυρομόλου έλξης. Ο υπέροχος ταύρος δελεάστηκε, και συννευρέθη με το είδωλο, μέσα στο οποίο είχε αποκρυσταλλωθεί η Πασιφάη-Σελήνη-Ευρώπη. Έτσι ικανοποίησε τον ασελή πόθο της.

Από το σπέρμα του ταύρου η Ευρωπαϊά γυναίκα εγέννησε τον Μινώταυρο, ένα τρομαχτικό ανθρωποβόρο υβρίδιο. Πανικόβλητος ο Μίνωας για την πολλαπλή οργή των θεών, έβαλε τον πρωτομάστορα Δαίδαλο να οικοδομήσει τον Λαβύρινθο, ένα κτίσμα περιπλοκής στο οποίο υπήρχε εισόδευσις αλλά όχι εξόδευσις. Να το Μνημείο της τεχνουργημένης Τεχνητότητας. Μέσα του έκλεισε για πάντα τον Μινώταυρο, αναγκαζόμενος όμως να του προσφέρει θυσία αντίρροπο νεανικών σαρκών και αίματος. Έως ότου επί τέλους ο νεαρός, δυνατός και όμορφος Αθηναίος ήρως εισήλθε,

φόνευσε το πνεύμα της φανταστικής Τεχνητότητας, και εξήλθε νικητής και σωτήρας της ανθρώπινης φύσης.

Τοιουτοτρόπως το Ελληνικό Φως της Αλήθειας σκοτώνει το Σκότος της Απατηλής Τεχνητότητας. Έτσι ο Ήλιος του Κλασσικού διαλύει τα βαρειά Νέφη της Καινιξβέργης.

Αυτή είναι η μοίρα της Ευρώπης προιδεασμένη στον ιδρυτικό Μύθο της. Αυτός είναι ο δικός μας τρόπος προκαθορισμού!

Ουαί τοις α-νοήτοις της ουσίας του όντος!

II

Οι Ευρωπαίοι Ευρωπαιστές ηγέτες για γέλια και κλάματα. Συνέρονται και απέρονται. Πάλι και πάλι. Συχνότερα και συχνότερα. Και φαφλατίζουν. Και κομπορημονούν. Και αποφθέγγονται χωρίς να διαπράττουν, αναπείθοντες εαυτούς και αλλήλους εν κονκλαβίω ασυνεσίας άπιστα και ατελέσφορα. Και διδασκούν αλλοπρόσαλλα οι αιωνίως μαθητευόμενοι μάγοι. Αγνοούνται οι τάλαινες υπό πάντων των ενεργών παγκοσμίως. Ασήμαντοι πλέον καυχώνται παλαιές δυναμέρειες. Ουκ οίδασι τι ποιούσι. Και γι' αυτό προσπαθούν να μην κάνουν τίποτε, περιπλέκοντας έτσι χειρότερα τα νήματα της πλεκτάνης που εξύφαιναν αιώνες τώρα στον κόσμο. Η νέμεσις είναι απόλυτη: πεθαίνουν από την τεχνητότητα που θεσμοθέτησαν.

Παρακολουθούμε με ανάμικτα συναισθήματα οι νουνεχείς την άκρα Ευρωπαϊκή γελοιότητα του ταπεινούμενου Υποκειμενισμού και της διακωμωδούμενης τεχνητότητας. Χαιρόμαστε γιατί ο Ξανθός ήρωας φάνηκε ο άσχημος γέρος που πάντα ήταν. Θλιβόμαστε που ο Siegfried, αντί να απέλθει ρομαντικά, στο άνθος της φαντασίας του, επιμένει ως εσχατόγηρος καραγκιόζης.

Ουαί τοις κιβδηλοποιοίς εργάταις του Μη-Όντος, ότι αυτοί μηδενισθήσονται.

* * *

III

Η Ευρώπη συνελήφθη εξ υπαρχής γερασμένη. Ο Ευρωπαϊκός Πολιτισμός δεν είχε ποτέ νεότητα: ψάχνει τη νεότητά του στην Αρχαία Ελλάδα και σε Εσχατολογικά Οράματα. Ο Σχολαστικισμός και το Γοτθικό είναι γεροντικά προϊόντα και αρέσματα. Είναι επίσης και βαρβαρικές απομιμήσεις του Πολιτισμού. Όπως η Αυτοκρατορική Στέψη του Φράγκου στη Ρώμη από τον Πάπα τα Χριστούγεννα του 800 μ.Χ. Αδιέξοδοι τραγέλαφοι. Κωμικοί τώρα στην αδυναμία τους, αλλά κυρίως φρικάλέοι, σαν τον Μινώταυρο, την Χίμαιρα ή την Σφίγγα.

Η Ευρώπη παλεύει με τον Βάρβαρο εαυτό της να πολιτισθεί πάνω από μια χιλιετία τώρα, και ταλαιπωρεί τον κόσμο με το μακροαίωνα αγκομαχητό της ασυμβατότητάς της. Το πρόβλημα έγκειται στην ίδια τη σύλληψή της. Θέλησε να πολιτισθεί χωρίς να παραδοθεί στον πολιτισμό. Αλλά αυτό είναι η πεμπουσία του Βαρβαρισμού. Βαρβαρικό δεν είναι το προπολιτισμικό, η κατάσταση του ανθρώπου πριν την κουλτούρα του Υψηλού Πολιτισμού. Βαρβαρική είναι η ενδόμυχη άρνηση να αναλωθείς στη φωτιά του πολιτισμού όταν έλθεις σε σχέση και επαφή μαζί του.

Η άρνηση αυτή συνεύρεσης κάνει ρομαντικό τον Έρωτα του Τευτονικού προς το Κλασσικό. Γι' αυτό ο Έρωτας της Ευρώπης προς το Κλασσικό είναι λοιπόν όπως λέω ανικανοποίητος. Και έτσι δεν ευοδώνεται ευειδής τεκνογονία. Εκτός των ακραίων στιγμών εξεχόντως εμπαθούς γνησιότητας του ανικανοποίητου. Ή των σπανίων δημιουργιών μεμονωμένων Ευρωπαϊκών ατομοπνευμάτων όντως εγκυμόνων από το Κλασσικό και γεννώντων σε αυτό, όχι μόνον ερώντων («Πλατωνικά!») αυτό. Αλλά η μήτρα και η μοίρα της Ευρώπης δεν ανακαθαίρεται με τις περιπτώσεις αυτές διαπεραινόμενου έρωτα.

Το Ευρωπαϊκό είναι θεμελιωδώς Βαρβαρικό. Ο Ευρωπαϊκός Πολιτισμός είναι ψευδομόρφωμα, γιατί είναι ανεμογκαστριά. Και είναι ανεμογκαστριά, γιατί δεν υπάρχει ολοσχερής συνεύρεση με το Κλασσικό «αντικείμενο» λένε αυτοί, «τέλος» λέμε εμείς, του υπαρξιακού Έρωτα.

Έρωτας του Κλασσικού θα πει ότι το Γερμανικό «ήθελε» το αντικείμενο του πόθου του. Αλλά ο μόνος τρόπος να το «έχει» ήταν με το να αναλυθεί σε αυτό κατά πλέρια επαφή και ολοσχερή παράδοση σε αυτό. Το τελικό αίτιο δρα την ύψιστη ενέργεια, όχι το κινούμενο προς το τέλος ως ελκόμενο από αυτό. Το ερώμενο κυβερνά τον ερώντα. Στον έρωτα του

Γερμανικού προς το Κλασσικό παρεισέφρυνε όμως η αναστολή του εραστού ενώπιον της αφομοίωσής του από τον ερωμένο.

Ο βαθύτερος λόγος αυτής της αναστολής ήταν η πενία του Εραστού. Δεν είχε να προσφέρει αντίχαρη στη χάρη που ζητούσε από τον Ερώμενο. Ήθελε Μορφή αλλά ήξερε ταυτόχρονα ότι αναλαμβάνοντάς την θα γινόταν αυτή, αφού η Μορφή είναι η ουσία του όντος. Και αυτό παραλόγως δεν το ήθελε. Ήταν σαν μια ύλη που ορέγεται και αποκρούει ταυτόχρονα τη μορφή. Όθεν ο Ρομαντικός σφαδασμός του Ευρωπαϊκού.

Για να αποφύγει την ολοκλήρωση του Έρωτα προς το Κλασσικό, για να μείνει στον ανικανοποίητο έρωτα προς τη μορφή (ανολοκλήρωτο και ανικανοποίητο της δικής του επιλογής), το Γερμανικό παγίωσε τη θέση του στο Μη-ον. Μόνο ως Μη-Ον μπορούσε να αντισταθεί στην παντελή συνεύρεσή του με το Κλασσικό, στο Κάλλος της τελειότητας του οποίου έλαμπε το Ον με την καταυγάζουσα ολοκληρία της αλήθειας του. Η έλξη της τελειότητας του όντος είναι ακαταμάχητη. Μόνο με την ίδρυσή του στο Μη-Ον μπορούσε το Γερμανικό να αντιμετωπίσει την ιδιαιτερότητα της σύγχυσής του, την Μινωταυρική του ασυναρμοστία. Και έτσι πάγωσε τον εαυτό του στο Μη-Ον. Εκεί ηρεμεί στον θάνατο. Αλλά δεν τον αντέχει. Ξαναγυρίζει, παραβιάζει τις χάλκινες πύλες της πραγματικότητας, παρουσιάζεται και παρρησιάζεται στο Όν, ζητεί αναγνώριση τέκνου από μάνα και πατέρα. Αλλά είναι καταδικασμένο η όψη του στο Είναι να είναι τρομακτική, τερατώδης: μόλις φωτιστεί από τον ήλιο φαίνεται αυτό που είναι: Μινώταυρος. Το Ον το αποπτύει. Και λυσομανά το Έκτρωμα από την απόρριψη που το ίδιο προκάλεσε στον εαυτό του με την εωσφορική του αλαζονεία. Δεν σέβεται το «τέλος», την τελειότητα, το κάλλος, την αλήθεια του Όντος. Αυτή είναι η ασυγχώρητη αμαρτία κατά του Άγιου Πνεύματος. Και είναι ένοχο εγκλήματος πνευματικής καθοσίωσης.

Παρά την μανιακή τροπικότητά του στην επαφή με την πραγματικότητα της φύσης του Όντος, το Γερμανικό Υποκείμενο «Πάγωσε» πάντως στα θεμέλιά του, γιατί δεν υπάρχει φυσική ζωή στο Μη-Ον. Οργανική θερμότητα διαχέεται από το φως του Όντος, από την κοσμική τάξη του Όλου-Παντός.

Το Πάγωμα του Γερμανικού μπροστά στην ακατανίκητη έλξη του Κλασσικού είναι η ρίζα της Ευρωπαϊκής Τεχνητότητας.

Ιδρύθηκε ανίδρυτα στο Μη-Ον. Πάγωσε ως Υποκείμενο εκτός Όντος. Νέκρωσε εγκαταλειφθέν μακράν του Θεού του Ζώντος Όντος Παντός. Απογεννά τερατωδώς και ανέρωτα νεκρή τάξη: την τεχνητότητα. Πέδησε στη νέκρα της ψύξης του ό,τι ζωντανό – και εμάς, υπαιτιότητα των δικών μας elites – πιθήκων του εωσφορικού Υποκειμένου. Οι δόλιοι εράσθησαν τον ανερωτισμό του, την ψυχρή φλόγα του ανολωκλήρωτου ευνουχικού πάθους του! Δεν προσέχετε την παράωρη επισημολαγνεία τους;!

Τα βλέπετε τα Κνώδαλα του ηγετικού κατεστημένου της χώρας μας, τα διπλά εκτρώματα (εκτρώματα εκτρωμάτων) του Καθεστώτος Κατοχής, πώς μορφάζουν, πώς γελοιοσοβαρεύονται, πώς τενεκεδοαλαλάζουν, τα βδελύγματα της Απωλείας;! Εξώλης και προώλης εκβράσματα των καταγωγίων του Ελληνισμού, βαρύμοιρα τερατογεννήματα επεκάθισαν επί του τραχήλου μας κρίμασιν οίς το θείον οίδεν και οι σοφοί ιχνηλατούμε για να εξιάσουμε.

Αλλά προς τι να θεωρητικολογούμε αναλύοντας τα Απομιμήματα του Μη-Όντος; Μόνο για να καταλάβουμε τη διαφορά της τιμωρίας τους.

Το Καθίδρυμα του Υποκειμένου στο Μη-Ον καταρρέει και εξαφανίζεται, όπως ο Μαγικός Κήπος του Klingsor στον Parsifal του Wagner, με την παρουσία της γνησιότητας του Όντος. Το Ον προφέρει στο Μη-Ον τον λόγο της ανυπαρξίας του: «Δεν Υπάρχεις». Και το Μη-Ον βυθίζεται στον

εαυτό του, στο μη-ον, από την Απάτη του Όντος που επεδείκνυε. Γιατί η απόγνωση του Λαβυρίνθου και ο φρικτός, αιμοσταγής Μινώταυρος είναι μαγικά φάσματα, δεν είναι πραγματικά φυτά του Είναι, δεν είναι υποστάσεις κατά την φύση του όντος.

Ο εξαμβλωματικός Πίθηκος του Υποκειμένου όμως έχει σάρκα και οστά πραγματικά και όχι μαγικά. Υπάρχει στο Ον ως παραμόρφωμα του όντος. Ευρίσκεται στη δικαιοδοσία των Ερινυών της Δίκης της Κοσμικής Τάξης. Και θα τιμωρηθεί ανελέητα αναλόγον της προστυχίας του.

IV

Το Καθεστώς στην Ελλάδα είναι πια ξεκρέμαστο, παραδομένο, έτοιμο για τιμωρία. Έχει στερηθεί όλων των εξωτερικών στηριγμάτων του. Το έχουν εγκαταλείψει οι πάντες. Τέτοιο σκύβαλο που είναι δεν το χρειάζεται πια κανένας. Το κλωτσάνε και το περιφρονούν και το φτύνουν. Το Καθεστώς Κατοχής έχει επίσης χάσει όλα τα ερείσματά του στην Κοινωνία. Δεν μπορεί πια να κοροϊδέψει κανέναν με τις υποκριτικές πομφόλυγες του διεφθαρμένου υπερεθνικισμού του, αφού έχει μάλιστα υποχρεωθεί από τους ξένους κυρίους του να δείξει όλη την αντεθνικότητά του. Επί πλέον είναι κατάφωρα αντιδημοκρατικό – ένα καθεστώς καθαρά του τύπου Mubarak, Kaddafi, Assad. Εορτάζει «Εθνικές Εορτές» υπό την προστασία Πραιτωριανών. Ένοπλες Δυνάμεις και

Αστυνομία είναι ένα σώμα με την Κοινωνία του Λαού και τους Δημιουργούς.

Το αποτρόπαιο λοιπόν έκτρομα της χυδαίας ανικανότητας δεν το στηρίζει και δεν το λυπάται κανένας. Η Φαυλοκρατία του Κατεστημένου είναι εκεί, έκθετη, γυμνή, στόχος αντικειμενικός για παραδειγματική τιμωρία.

Και ποιο είναι κατ' ουσίαν αυτό το επάρατο καθεστώς; Έχει, θεόθεν μωρανθέν, φροντίσει το ίδιο να είναι μικρό και αδύναμο, ανίκανο και διεφθαρμένο. Ολιγάριθμη οικονομική ολιγαρχία φεουδαρχικά διαρθρωμένη, πυρήνας πολιτικών προδοτών, και οι κορυφαίοι της ανικανότητας τεχνοκρατικοί υπηρέτες συν τα ΜΜΕ σκυλιά του Δοσιλογισμού. Αυτό είναι όλο.

Τόσο εύκολο να γυρίσουμε σελίδα θάβοντας το παρελθόν οι Δημιουργοί της Κοινωνίας.

* * *

V

Μια μόνο διακήρυξη να προσθέσω.

Να προσέξουν οι πάντες.

Άλλο χώρα και κοινωνία, και τελείως άλλο το Καθεστώς της χώρας και καταπιεστής της κοινωνία. Άλλο Ελλάδα και παντελώς άλλο Κυβέρνηση Κατοχής.

Το καλό που τους θέλουμε μη κάνει κανεις λάθος η επιλογή σύγχυσης μεταξύ Λαού και επισήμου Εξουσίας στην Ελλάδα.

Όποιος βοηθήσει άμεσα ή έμμεσα το Καθεστώς του Αίσχους στη χώρα μας, θα έχει να κάνει με εμάς, τους Δημιουργούς της Ελληνικής Κοινωνίας. Θα καταγραφεί στη Μαύρη Βίβλο των εχθρών μας και θα τιμωρηθεί δεόντως και ιδιαιτέρως όταν σημάνει (και έρχεται!) η ώρα της Καθολικής Απελευθέρωσης και συνολικής Σεισάχθειάς μας.

Πολιτικές εξουσίες ισχυρές που μυστικά λογαριάζουν να βοηθήσουν το Καθεστώς τάχα για να σώσουν εμάς, να αναλογιστούν καλά δυο και τρεις φορές τι κάνουν. Εμείς ξέρουμε ότι υποκρίνονται. Θα τους ξεσκεπάσουμε. Ιδιαίτερα ηχεί αυτή η καμπάνα για τη Γερμανία. Και ας αναλογιστεί την ιστορία της. Της το λέει ο Κλασσικός άνθρωπος με την αγάπη (δεν λέω Έρωτα!) της καθαρής ετερότητας.

Πολιτικές εξουσίες αδυνατουσών χωρών μη σφάλετε. Κοιτάξτε να σωθείτε εσείς και η χώρα σας αλλιώς, όχι εις βάρος μας, στυλοβατώντας τόν απεχθή καταπιεστή μας. Αφήστε τα παιχνίδια σε ξένο αχυρώνα. Αγωνιστείτε στον χώρο σας.

Ισχυροί και ασθενείς παράγοντες χρηματοπιστωτικής και πραγματικής οικονομίας. Όσοι ελάχιστοι μελετάτε να «επενδύσετε» τώρα και υπό τις δεδομένες συνθήκες στη χώρα μας, μην το κάνετε για το καλό σας. Ούτε θα βοηθήσετε τους τυράννους μας ΚΑΙ θα την πάθετε σεις. Ξέρουμε ότι αν είναι να έλθετε τώρα θα αποσπάσετε φανερά ή μυστικά επαχθέστατους όρους από το ολέθριο Καθεστώς και την άνομη Κυβέρνησή του εις βάρος της εθνικής οικονομίας και του ιδιωτικού μας συμφέροντος. Οι σοβαροί από σας φεύγουν βλαστημώντας την ώρα που έμπλεξαν με αυτή την κόπρο του Αυγεία. Μην μπείτε σεις τώρα, την

στιγμή που η Ηράκλεια λύση επίκειται. Θα σας το χρωστάμε. Και δεν ξεχνάμε.

* * *

VI

Στη δεύτερη συνάντησή μας της φετινής περιόδου θα αρχίσω διακωμωδώντας το χαμερπές καθεστώς των πιθηκοειδών ολετήρων της πατρίδας μας, και διεκτραγωδώντας τα αναπόφευκτα δεινά της Ευρώπης εξ αιτίας της καταδικής τους Ευρωπαϊκής τεχνητότητας.

Αλλά και θα συνεχίσω τον ειλικρινή διάλογό μας με σοβαρούς και σπουδαίους Ευρωπαίους. Ξαναλέω, υπάρχουν πολλοί τέτοιοι, Γερμανοί, Άγγλοι, Γάλλοι, Ιταλοί, σε κάθε χώρα της Ευρωπαϊκής χερσονήσου κατά την ιστορία των αιώνων από το τέλος του Αρχαίου Κόσμου. Αυτοί είναι μόνο γεωγραφικά Ευρωπαίοι, γιατί έχουν χώρα και πατρίδα ο καθένας την δική του. Είναι οι γνήσιοι εραστές του Κλασσικού, Εραστές του ολοκληρωτικού, όχι του ρομαντικού έρωτα προς τον Ελληνισμό. Απλώς συμβαίνει αναπόδραστα αυτοί να μην είναι οι συνιστώντες το άνυσμα της Ευρωπαϊκής ιστορίας κατά το μικροϊστορικό φαινόμενό του.

Αυτή τη φορά θα φέρω συνομιλητή στη συντροφιά μας, έναν εξαίρετο φίλο, παρ' ότι δεν τον γνωρίζουμε προσωπικά, από τους σημαντικότερους Γερμανούς Κλασσικούς Φιλολόγους του 20^{ου} αιώνα – και πληρεξούσιο εραστή του Κλασσικού, όντως, και όχι απλώς ουτοπικά, συννευρεθέντα μετ' αυτού

και τεκόντα κάλλιστα τέκνα εκ καλλίστης μείξεως. Ο Walter Otto ασχολήθηκε μάλιστα επίπονα και διεισδυτικά με το θέμα των σχέσεων Ελληνικού Πνεύματος και Ευρωπαϊκού Πολιτισμού. Θα παρουσιάσω μια σχετική τριλογία του διαμοιρασμένη χρονολογικά σε στιγμές εγκύμονες κοσμιοστορικών δράσεων και παθών:

1) Die Europäische Geist und die Weisheit des Ostens: Gedanken über das Erbe Homers [«Το Ευρωπαϊκό Πνεύμα και η Σοφία της Ανατολής. Σκέψεις για την Κληρονομιά του Ομήρου»], 1931.

2) Der griechische Mensch und die Nachwelt [«Ο Έλληνας Άνθρωπος και οι Απόγονοι»], 1937

3) Das Vorbild der Griechen [«Το Πρότυπο των Ελλήνων»], 1949.

VII

Το επόμενο Σεμινάριό μας, δεύτερο του φετινού Κύκλου, θα συντελεστεί την Πέμπτη, 22 Νοεμβρίου στις 8.30 το βράδυ.

Μετά την προεισαγωγή και την εισαγωγή (ένας ρυθμός που πρωτοδοκιμάστηκε την προηγούμενη Πέμπτη) θα ασχοληθούμε με το κύριο θέμα μας.

Την περασμένη φορά βυθιστήκαμε στα δύσκολα της κλασικής μεταφυσικής, πέσαμε εξ αρχής και με το πρώτο *in medias res*.

Θα συνοψίσω τα συμπεράσματα της συζήτησής μας, περνώντας από αυτά στην διαπραγμάτευση ενός πρωτότυπου εγχειρήματος: να παραγάγουμε ούτε λίγο ούτε πολύ ένα κλασσικό Υπαρξισμό. Να αναπτύξουμε δηλαδή τις νοηματικές διαστάσεις του βασικού υπαρξιακού βιώματος του κλασσικού Έλληνα και τις θεμελιώδεις δομές αυτού του βιώματος. Θα διαπιστώσουμε κατ' αυτόν τον τρόπο συμπερασματικά ότι η διαφορά Γερμανικού-Ευρωπαϊκού και Ελληνικού-Κλασσικού δεν συλλαμβάνεται επιτυχώς ως Υπαρξισμός έναντι Ουσιολογίας, αλλά τέμνει δι' αυτών αμφοτέρων. Υπάρχει Κλασσικός Υπαρξισμός όσο και όπως Γερμανική Οντολογία.

Ο τίτλος της θεματοποίησής μας είναι:

Προς μια Ελληνική Φαινομενολογία:

το Κλασσικό Υπαρξιακό Βίωμα του Όντος.

Όπως προανήγγειλα, τα κείμενα που σας είχα στείλει σε προηγούμενα Σεμινάρια σχετικά με την γέννηση και πρώτη ανάπτυξη της Ελληνικής φιλοσοφίας στους ύστερους αρχαϊκούς χρόνους, αποτελούν χρήσιμα εργαλεία και πεδία αναφοράς για τις φετινές μας συζητήσεις. Έχουν συμπεριληφθει σε δύο ενότητες ως εξής:

1/ *Προβλήματα Αρχαϊκής Φυσιολογίας:*

ο Νόμος του Μονισμού και η Αρμονία του Δυισμού.

Από τον Θαλή δια του Πυθαγόρα στον Ηράκλειτο.

2/ *Παρμενίδης:*

ο Μονισμός του Είναι και ο Δυισμός του Γίνεσθαι.

Έχουν αναρτηθεί σε pdf format στο site του Ινστιτούτου www.philosophical-research.org στο τμήμα Research Projects, κατηγορία The Emergence of Reason.

VIII

Οι συναντήσεις των Σεμιναρίων γίνονται κάθε Πέμπτη στις 8.30 το βράδυ, στην Αίθουσα Διαλέξεων του Μεγάρου Λόγου και Τέχνης, Πλατεία Γεωργίου Α΄, 2^{ος} όροφος.

Μετά την ομιλία ακολουθεί διεξοδική, ανοικτή συζήτηση.

Η είσοδος είναι ελεύθερη.